

MOONCHILD

CAN

sap an

to a los ex consejeros, también r
dos, Antonio Comín, Lluís Puig, I
itxell Serret y Clara Ponsatí.

Precisamente, fue el anuncio
cho por la portavoz de esta for
ción política, Elsa Artadi, el pasado
viernes, lo que obligó al Ministerio
Público a dejar claro a Junts per Ca
talunya lo que establece el ordena
miento jurídico. Artadi manifestó la
intención del partido de recurrir a la

parlamentaria de Puig
ra que éste pueda despla
cercelona y ser
la Gener

dirigido
ciembre p

don't you remember?

FANZIN

ÖLDÜREN
CAZİBE

MIND

OF

A

NEUROTIC

Kuyudan Bir Ağıt

yusuf hadi dedi kuyudan çıktım
kabusumda suratıma tükürdü yusuf
gündüzler fark etmeden kısaldı
geceyse zehirden koyu çöker çöle bilebilsen
bir de yalnızsan
yalnızsan ve
kuyudaysan eğer
soğuk bir ürperme gelir ya bir vakit insana
ben saat kaç bilemem ki görmedim ömrümde
düşle gerçek arasındaki çizgi varsayıdığın
o yanılmanın duası aslında yoktur dediğimde
yakasından tutar gibi bakmayıver insana
söz ver

-yusuf el uzattı çık dedi çıkmadım bunu böyle bilesin-
kaçmadım o jilet ucunda sorgulardan
dost uğruna gördüğüm gün şahittir
yemin etmem ben yusuf olamam
haber sorma firavundan
kuyu anam babam oldu başımdan okşadı
şu zemheri kışında sardı beni ninniler okudu
-yine de ah o ipi tutabileydim-
ah canımın içi
pişmanlık ve utancın keskin bileğisin sen
halimden anlarsın
bir günahı dudaklarımdan okurken
küfrü duymuşçasına çatılmaz kaşların da
neden bu gözyaşın?
yanıma uzan uyuyalım
en zifir hüznü bile örtebilir çünkü kuyu.

ZEYNEP SABAN

AYIN KITABI

THE BOOK OF THE MONTH

Uğultusu Her Şeyin

sızar geceye kolektif bir efkar
neye üzülrüz bilemem
a ya e ye o ya
her alfabe kendi yankısını çizer
ve nasılsa bir gün cellatları ifşalar
tırnaklar
parlatır acısını herkes kendi ekranında
yol alırız puslu kıtalara
heybemizde sınırlar ve sınırsızlıklar
bi toplama kampıdır tanrının yüreği
dizelim dizilelim düzelim ya da
değişmez yazgısı ötekilerin
azalalım çoğalmaksızın
satır aralarında buluşalım
yalanlar anlatalım acıları eleyerek
dökülsün en ince darlıktan
büyüsün büyüsün de
geçmesin gırtlğından
a nın e nin o nun
göçmüş kediler! aşkına
neredesin sen?
kayboldun hiç var olmadan
sustun hep bağırarak
tezatlık sandın hep siyahla beyazı
uyukladın fal taşı gözlerle
seni düş tüccarı
seni korku yontucusu
şirk koştun kendi varlığına bile
sattın ruhunu zamanın şeytanına
yenildin sen de o topraksız sahada
uğultusu her şeyin taşınır omuzlarda
kopardığın çiçekler hep kendi mezarına

ESRA INCI ASLAN

DENİZ BENİM
KARDEŞİM

Jack Kerouac

“Sosyalizm iyi mi peki? Hayır! Sadece iyi-olmayanın reddi, öyle diyelim... Bu nedenle zamanın akışı aksini ortaya koyana kadar sosyalizmi canla başla benimsemeyecek, ona sadece sempati duyacağım. Arayışa devam etmem gerek...”

And yet, fellow and gentlewomen, who can deny socialism? Who can stand up and call socialism an evil, when in the furthest reaches of one's conscience, one knows it is morally true? But it is a Good? No! It is only a rejection, shall we say, of the no-Good...and it until proves otherwise, in the mill of time, I will not embrace it fervently, I will only sympathize with it. I must search on...

Kanto Ölüyor Kan Dökün

Dolaplar boş durur, şeytan diyor
topla yükünü

Çöken bir sıfatlar birliği yoğuruyor
İbni-halt mahşer günü
görüreceğiz- salt

Kayalardan tuz topla diyor rabb'in Ehli

3-4 ay kaldı ey dünyanın çehresi ey savaşçılar 1910 dan
beri bir sigara fabrikasında

Eli körpe et kesiği olmuş bir kasabın yanında

Bir diz-i vajinal hastalığın bulaştığı ana
çok

Az kaldı

LADY LAZARUS

I want to change,
Change for greater good.
I want to believe.
Believe in someone else other than me.

I feel like an alone bird nowadays,
Immigrating without knowing where to rest.
Finding a home feels harder then ever.
Speaking the words I want to hear,
Not from me but you.

YUSUF YILDIZ

Hold me tight, squeeze harder,
But make sure I know you won't let go.
Because it will take me back to who I am now.
Where I suffocate everytime I see you.
Where I check your windows every by and then.
Where your beauty feels unreachable.

So I come to you for the first and the last time.
No more lies, words from my mouth are as clean as newborn infant.
Which is uncommon, so you know.
Never hold your tears, but don't have mercy on me.
I wish to speak, but your eyes don't let me to.

We light our cigarettes both, knowing they are not the lasts.
Harder than ever it is to inhale.
As it is for me whenever I see you.
Knowing we both will recover from this,
Does not shut my anxiety off.

Than I tell you; how hard it is to see you laughing,
Knowing you are not laughing at my little jokes.
Running my fingers in your hair, would mean heaven on earth.
Just by hugging you at the end of the day makes me want to wake up tomorrow.
Tomorrows never come, do they?

You are holding your tears,
Don't.
I smell the air in the room,
Dressed by your perfume.
Your eyes tell me,
They say "no".
A single word you wouldn't speak,
Knowing it will hurt me.
But I told you before,
Don't have mercy on me.

Take a mouthful sip from your scotch,
Let it wet your dried lusty lips.
Make me know I can't kiss them after tonight.
Make me know that I am an immigrant,
Who will try harder next time for finding his home.
But I know how mad I love after you,
It will make me remember how mad I loved you.

Hold me tight for the last time, I beg you.
For killing this uncertainty, I am grantful to you.
I know there will be you's after you.
Because that's what immigrants do.

WINGLESS ANGEL

Gargoyles are too mad, they tell me to stop that but I don't know how

They started leaving the crime scene

Hopeless youths are just watchin'

A tragic end is comin' on account of those who glorify themselves

Behind us, there are watery eyes and some news

I've lost my wings because of you

I've lost my wings because of you

I'm a wingless angel, wingless angel

Don't touch my halo and my beauty

At least leave me alone while riding in the sky

It's already a dark paradise full of evil out there

Out there

They think being a woman is a crime, we were born unfairly

Just being strong can't make you a man

You have no right to kill somebody

Don't steal our freedom and our wisdom

I've lost my wings because of you

I've lost my wings because of you

I'm a wingless angel, wingless angel

Don't touch my halo and my beauty

At least leave me alone while riding in the sky

It's already a dark paradise full of evil out there

Out there

When will you stop hurting the innocent?

It hurts so much to witness all of these
I wonder if there's still some hope

I'm singin' on behalf of my sisters with the sound of palms

I'm a wingless angel, wingless angel

Don't touch my halo and my beauty

At least leave me alone while riding in the sky

It's already a dark paradise (dark paradise)

Out there

I've lost my wings because of you

I've lost my wings because of you, my wings

AVNI TURAN

Útiseta

Antik İskandinav kültüründe inanılır ki hayatta cevabını bulamayacağın soruların varsa ölümlerin dünyasında arayıp bulabilirsin. Bu aleme açılan en bilinen geçit görkemli ölümlerin mezarlarından geçer.

Bu uygulamalardan biri "útiseta" (sürgün, çekilmek) yada "sitja á haugi" (höyük üstünde oturmak) olarak bilinir. Genellikle kehanetsel amaçlarla kişi ölüyle yada toprağın ruhuyla iletişime geçebilmek için mezarın üstünde tefekkür eder, uyur ve transa geçer. Bu pratik 13.yüzyılda o kadar yaygındı ki Hristiyanlaşmış İzlanda útiseta pratiğini kanunen yasadışı ilan etti. (útiseta at vekja tröll upp ok fremja heiðni or) "útiseta ile ruh uyandırmak safsatadır ve kafir uygulamasıdır."

Uygulamayı gerçekleştirecek kişi kendini örtüp saklayabileceği bir giysi giyer. Pelerin, örtü, post gibi bir araç kişiyi fiziksel dünyadan ayırıp bedensizlerin dünyasında iletişime hazırlar. Kişi alanda zaman geçirmeli ve mezar üstünde ölüymüş gibi uykuya yatmalıdır. Uygulamanın başarılı olabilmesi için kişi öncesinde bedensizleri yada ölümleri algılayabilecek becerileri kazanmış olmalıdır. Ritüel sırasında yapılan uygulamalar uygulayıcıdan uygulayıcıya değişkenlik gösterir. Gecedен şafak sökünceye kadar süren ritüel kişiyi insanların dünyasından çekip ölümlerin dünyasına kanalize ettiğinden dolayı oldukça yorucu bir uygulamadır.

Türkçesi:

DENİZ CAN SALTİK

Passage Over Water

We have gone out in boats upon the sea at night,
lost, and the vast waters close traps of fear about us.
The boats are driven apart, and we are alone at last
under the incalculable sky, listless, diseased with stars.

Let the oars be idle, my love, and forget at this time
our love like a knife between us
defining the boundaries that we can never cross
nor destroy as we drift into the heart of our dream,
cutting the silence, slyly, the bitter rain in our mouths
and the dark wound closed in behind us.

Forget depth-bombs, death and promises we made,
gardens laid waste, and, over the wastelands westward,
the rooms where we had come together bombd.

But even as we leave, your love turns back. I feel
your absence like the ringing of bells silenced. And salt
over your eyes and the scales of salt between us. Now,
you pass with ease into the destructive world.
There is a dry crash of cement. The light fails,
falls into the ruins of cities upon the distant shore
and withing the indestructible night I am alone.

Robert Duncan

Suyun Üstündeki Geçit

Gece sandallarda denize çıktık,
kayıbız, ve engin denizler bize korku tuzakları kurmakta.
Sandallar yabancılaşıyor birbirine, nihayet yalnızız
haddi hesabı olmayan, kayıtsız, yıldızlarca hastalıklı gökyüzünün altında.

Kürekler boşa dursun sevgilim, bu zamanı unutalım
sevgimiz aramızda bir bıçak gibi
ne asla geçemeyeceğimiz sınırları belirleyen
ne de hayalimizin merkezine sürüklendikçe yok eden
sessizliği sinsice kesen, dudaklarımızdaki acı yağmur
ve arkamızdan kapanan karanlık yara.

Su altı bombalarını unut, ölümü ve verdiğimiz sözleri
bahçeler tahrip edilmiş, ve batıya bakan çöllerin üzerinde
kavuştuğumuz odalar bombalanmış.

Ayrıldığımızda bile, aşkın geri döner. Çalan çanların
sustuğu gibi hissediyorum yokluğunu. Ve gözlerinin
üzerindeki tuz, aramızdaki tuz tortuları. Şimdi,
kolaylıkla tahripkar bir dünyaya giriyorsun.
Betonun kuru bir çatırtısı var. Işık zayıflıyor,
uzakta, deniz kıyısındaki şehir harabelerinin üzerine düşüyor
yalnız olduğum bu yıkılmaz gecede.

CEVIRI: IREM

GENKERTPE

Dark Side of the Moon

My anger can't cancel my grace I have for you, it's sacred
I hope you're doing well although you threw me to swamp
The surface of my unreal desires is complicated
Don't you agree that I need a map?

You were the first thing that came to my mind
When I woke up from the long but short sleeps
I was reflecting the light you directed
From time to time, I felt as if I were flying straight to the sky

Break the rules, be free like the angels
Dark colored wings making us feel waftures
I did my best to make you hear my tunes
And you brought me cursed treasures

Have you ever wondered the dark side of the moon?
Isn't it sad to have souls like the either side of the moon?
Have you ever wondered the dark side of the moon?
Have you ever wondered the dark side?

Even if you knew you'd be kicked out of the garden of Eden
Would you bite the forbidden apple?
The condition between us was that unreasonable
Even so, I tried to get you to make it eligible

I wish I had closed all the roads leading to you
I can't count the days I spent by looking into you
Like a disease, your memory is bothering me
Maybe the solution is to destroy the portrait of you

AVNI TURAN

Break the rules, be free like the angels
Dark colored wings making us feel waftures
I did my best to make you hear my tunes
And you brought me cursed treasures

Have you ever wondered the dark side of the moon?
Isn't it sad to have souls like the either side of the moon?
Have you ever wondered the dark side of the moon?
Have you ever wondered the dark side?

Let me know if you open the box of Pandora
All of these evil must have come out of it
Until we see the light of Menora
Should I travel around remedilessly like it?

I want the last hope that's trapped there
Not the feeling you gave me 'cause I lost myself there

I lost myself there

Have you ever wondered the dark side of the moon?
Isn't it sad to have souls like the either side of the moon?
Have you ever wondered the dark side of the moon?
Have you ever wondered the dark side?

PsiKozmos: Bir Ters Yön Diyalektiği Olarak Anlaşılmamayı Yazmak

Bugünden başlamak gibi bir huyum var. Olağan şeylerin temsilini sahnelemekten öteye gitmedim hiç. Varsın hiddetle, tiksintiyle ve küçümsemeyle karşılanayım. Olmayan tahakkümlerin bir kapitalist balondan ibarettir. Üstüme alıyorum şimdi hepsini. Bir düzen olmadan, bir sonraki varsın-x’li TAHAKKÜMÜNÜZ artık benim. Mülkiyetten sıyrılmadan ya da mülkü metalaştırmadan önce ruhbilimsel çözümleme yapmam şaşılacak bir durum değildir; En azından benim için “tarihçilik pek bir sönük kalıyor!”

Akıllı birkaç söz ettim. Dil ve dirimsel enerjinin dışavurumculuğundan kendime pay çıkardım. Sönük bir ışığın tekrar ışıldayacağına inancım devam edecektir. Hayli kolay geçen dünkü bugünün, bugüne bir şey bırakmayacağını -en azından hiçbir şeyin her şeyle olan ilişkisini düşününce- haykırıyorum; üzerinde tek bir kağıt, mürekkep izi kalmış bir masa, dörtgen, dikey ve yatay olarak yeryüzünde varolmuş ama nesnenin kendiliğindenliğini kaybetmiş, açık kahverengi... Şimdi çok daha farklı görünüyor o şeyin formu.

“Değişen ben miyim?”

Seçim zamanı – iktidar hep kaybeder...

Bir işin etiği ile onun süreç halinde ele alınması birbirleriyle -evet!- hiç beklenmeyecek şekilde çakışır. Mekanın getirisi kadar götürüsü de vardır. Buna bilinç ötesinde var olan antikateksis denir. Kendime seyahat ederken buluyorum kendimi. Daha doğrusu yakalıyorum benliğimi. Var olan nesne ve kendinden var olan özne biraz anlamam için varlar sanki. Işığın masaya vurduğu ve yayıldığı -tam olarak ne yapmaya çalışıyor emin değilim- yerde, kalem tutan elim karanlığı temsil ediyor:

Bulutlar aralanıyor,

Gözlerim buğulanıyor,

Fark etmeden

Yaşıyorum

Güneşi ayla kapatıyorum...

Seyahat demiştik! (Freud’a referansla)

Yanlış başlayan hiçbir şey doğru gitmez Doğru başlayan hiçbir şey yanlış gitmez

İkisi de ne doğru ne yanlıştır aslında.

Ağaç meyve verir,

Yeter ki bahar gelsin.

-BASİTÇE ANLATMA ÇABASI BÖLÜMÜ-

Artık zamanı görmenin,

Ruhun özgürlüğüne inanmalı mıydık?

Tin bir tez-antitez-sentez

Hegelci mantık Prusya Monarşisi ister

OEN TAEB

Peki ya,

Yolumu bulmak için kondisyona ihtiyaç duymam ya da belki pusulaya (ad hoc).

Ama yaşamla dolu olmak yeter de artar bile.

Sonsuz direnç, direnç.

Dirençovski acı çeker.

Niye Rus?

Sus!

Ahmak.

Hiçbirini anlama diye yazıyorum, anlamıyor musun?

Eh be oğlum.

Tuzla buz...

Yol çölden geçiyor, yedi tepeyi aşıyor ve sıcaktan kavrulmuş bir kertenkelenin soğuk derisinden akan su tanesiyle son buluyordu.

Boş bir sayfa görüyorum

Ve

Basitçe anlatmak için

Kelimeleri terk ediyorum...

RIDE

I was like a leaf which is not aware of flying thanks to wind

But I'm ready to open my wings

I don't want anyone, I want to be on my own

No heart congestion or stupid mistakes

Only I can say how I feel

With my horse running to a place under rainbow

I'm looking for singing my lullabies all alone

I just want to ride till I'm right

No one can find me

I just want to ride till I'm right

No one can find me

I just want to ride

I just want to ride

I just want to ride

I wonder if melodies can shush regrets

There are poison ivies covering my path

Every step that I take, it hurts

I don't know how to get over the hills

Only I can say how I feel

With my horse running to a place under rainbow

I'm looking for singing my lullabies all alone

I just want to ride till I'm right

No one can find me

I just want to ride till I'm right

No one can find me

I just want to ride

I just want to ride

I just want to ride

Crying quietly doesn't clear away problems

It cost me a few tears to find out

Getting out of the city of heartbroken

Was the best thing I've ever done

I'm smelling petrichor while running in the rain

Heavy fog is hiding the faces I don't want to see

Here I guess weather is also not sure what to be

With my horse running to a place under rainbow

I'm looking for singing my lullabies all alone

I just want to ride till I'm right

No one can find me

I just want to ride till I'm right

No one can find me

No one

I just want to ride

AVNI TURAN

#

Ormanda yalnız gezen bir robot gördüm. Selam vermeden edemedim zira pek sık rastlanan bir durum değildi. Bedbaht görünümlü robot selamımı aldıktan sonra hemen soruverdim, “Ne gezersin bu ormanda robot dostum?”.

“Gezerim işte ne bileyim. Plüto’nun üstünde kocaman bir, nitrojenler ve diğer buzullardan oluşan, kalp şekli olduğunu biliyor muydun?” diye sordu bana.

“Hiç bilmiyordum da aklına nerden geldi böyle bir soru birden?” dedim.

“Pek üzücü durumdur, ayıyla birbirlerine suratlarını dikmiş dönüyorlar. Kalbini hiç gösterememiş ayına.” dedi, metal suratında keder baskındı.

“Robotların böyle romantik uğraşları ve düşünceleri olduğunu bilmiyordum.” dedim.

“Romantik mi, ben romantik olduğunu düşünmemiştim. Zira benim bir kalbim bile yok.”

“Ama motorlarına ve işlemcilerine elektrik yollayan kalp sayılabilecek bir reaktöre sahipsin. Bizim kalbimizden hiç bir farkı yok.” diye cevapladım, üzgün reaktörüne bir su serpebilmek için.

“Reaktörümü sökersen ne suç işlemiş olursun ne de kimse üzülür.”

Yüzyılların eskittiği kabuğundaki paslara son bir kez baktım, böylesi bir keder beni aşardı. Duygu sayılabilecek hormonları dahi olmayan robotların bile böylesine kahır içinde olmasını düşünmek beni dehşete düşürdü. Teşekkür ettim ve uzaklaştım.

FETTAH BAŞDEMİR

IBLISIN AĞITI

Gün, kadim yamaçların tepelerinde sessizce ağırırken, uzaklarda puslu ve sivri dağların hayaletimsi zirveleri sinsice yükseliyor, üzerinde kıpkırmızı bir gökyüzü parıl parıl parlıyordu. Sanki yıldızlar kan ağlamış da, meşum kış günlerimizin üzerine sessiz sakın dökülmüş gibi. Yemyeşil çimenliklerin üzerindeki ufak tefek karlı tümsekler, ak renkte çiçekler tarafından delinip, kızıl güneşin ışığında hüznle boyun büküyorlardı. Nitekim ak yaprakların üzerinde toplanan şebnemler kızılığın altında birer kan damlası gibiydiler. Gerçekten de bir gece önce gök delinmiş de oluk oluk kan yağmış gibi hissediyorum.

Ağaran günün altındaki bu kasvetli kızılık bir ölümün habercisiymiş meğer. Uğursuz bir kasabadan geçerken, yaşlıca bir kadının öldüğü haberini duydum kayıtsız kalabalıktan. Ancak bu tip havadisler pek yaygınlaşmış hanidir. Birden bire hiçbir sebep yokken ölüp gidiyormuş insanlar, fakat bu ölümler eceliyle olmadığı gibi, cinayet gibi de değilmiş. Kasabalı yine de bu vakaları intihar olarak nitelendiriyor ve üzerinde pek fazla durmuyormuş. Zaten niye dursunlar ki? Ölüm, cenazelerden saniyeler sonra unutulup gidiyor, kayıtsız insanlar ise kağıt oyunlarına, anlamsız dedikodularına ve gündelik işlerine geri dönüyorlar. Ben ise bu durumu ilginç buldum ve burada bir süre kalmaya karar verdim. Çünkü başka yapacak hiçbir şeyi olmayan bir gezginim ben.

Yapacak bir iş sayılabilir tabii gezginlik. Her eylem bir iştir, ancak nitelikli işler pek seyrek çıkar. Bir keresinde "doğumumuz kadersizlik, yaşamımız saçma, ölümümüz düğün" deyu bir cümle okumuştum ve bu cümle bir manifesto haline geldi zihnimde. Eğer her şey saçmaysa, yapılacak her iş anlamsızlaşır ve çizgisel bir hayat zorunluluğu kalmaz. Hatta... Bu tuhaf kasabalılara baktığımda aklımda bir soru belirdi. Merhamet, bir yanılsama olabilir mi acaba? Nasıl da kayıtsızlar bu soğuk cesetlere!

Güneş kızıl bulutların ardında bir nokta gibi parlıyor. Alacakaranlığın kaçınılmaz koyuluğu çökmüş bu kasabaya. Hiç güneş görmedim geldiğimden beri. Bütün gece kar yağdı, çamurlu ve bakımsız yollar, ara sokaklar, meydanlar rezil bir sulusepken halini aldı. Ortalık sakın. Uğultulu bir dinginlik var. Kasabada ikinci günde bir adam tanıdım. İsmi zikredip de tat kaçırmak istemem ancak öyle bir karanlık mizaca sahipti ki, insan daha onun yüzüne bakarken bir tiksinti duyuyordu. Caliban'ın çirkinliği, biçimsizliği ve iğrençliği vardı görünümünde. Bir menfurluk akıyordu ruhundan. Sonsuzluğa, yüceliğe ve güzelliğe bir aykırılık gibiydi. Evet... Caliban tam da onu tanımlayacak bir isimdi. Aslında kasabalının bu sefer ki kayıtsızlığına ben de hak veriyorum. Meydandaki ağıtvari aryları hiç kimse dinlemiyordu. Bu arya, Caliban'ın tuhaf ölümünden sonra onun kızı tarafından söyleniyor ve sessizce gökyüzüne, uzayın isimsiz boşluğuna yükseliyordu. Evet... Kendisi aramızdan ayrıldı. Sulusepken, sefil bir ara sokakta bulundu cesedi. Kanlar içindeydi. Her yeri kesilmiş ve yarılmış, sonucunda kan kaybından ölmüştü. Ancak... Daha genç bir yaratıktı o ve sağlıklıydı. Ölümünü gerektirecek bir şey yoktu. Hatta söylediklerimin aksine, kendisinde nefret edilecek bir kötü huy da yoktu...

Nitekim biz zavallı insanlar, çirkinliğe nefret, güzelliğe minnet besleme eğilimindeyiz. Çirkin, bir aziz, güzel ise bir canavar olsa dahi tüm yargılarımız yine dış görünüşe göre belirlenebilir. Neyse... Söylenene göre son zamanlarda çamur kaplı bulvarın arka sokaklarında ıssız bir ağaçlık bölgede bulunan mahzenin civarında pek sık görülüyormuş.

Böylesine küçük ve aşağılık bir kasabanın arka kısımlarında, arkaik bir yapıyla karşılaşacağımı hiç düşünmezdim. Ancak burayı asıl ilginç kılan şey, ölen insanların son zamanlarında hep bu mahzen civarında görülmeleri, zamanla davranışlarının değişmesi ve sonucunda ölmeleri oluyormuş. Duyduğuma göre burası eski bir mezarlık ama hangi çağa ait bilmiyorum, gerçi bilmek de istemiyorum. Ve yine söylenenlere göre bu mahzene giren her kim olursa olsun, sonucunda deliriyormuş. Bu söylenti bile ketum halkın dilinde pek seyrek duyuluyor. Ancak hiçbir şeyin anlamı yoksa, her şey saçmaysa... Karanlığın da bir anlamı yok demektir. O deliğe, rutubetlerle ve bilinmez kokularla kaplı mahzene girebilirim ve eğer şanslıysam ilginç bir şeylerle karşılaşabilirim. *Ancak dünyada, zorunlu olması gereken yegâne şey, herkesin kendi işine bakması gerektiğidir.* Nitekim bu kasaba ve halkı beni ilgilendirmiyor, fakat yine de kelimeleri bırakıp... eyleme geçeceğim. Neden? Çünkü hiçbir şey yok. Beklemenin de anlamı yok. Zaten hep bir şeyleri bekliyoruz. Ömrümüz beklemekle geçiyor. Beklediğimiz şeyi elde ettiğimizde ise her şeyin düzeleceğini sanıyoruz. Fakat hiçbir şey düzelmeyecek. Var oluş yavan, kof, biçimsiz ve çirkin. Bizler bu yaşlı dünyada ayaklarını sürüye sürüye bir o yana bir bu yana volta atan iblisleriz, yapayalnız, gözü yaşlı iblisler...

Ay ışığı, kasvetli ve sivri çatılardan zemine belirsizce titreşen gölgeler düşürüyordu. Buğulanmış penceremi elimle silip dışarıyı izlemeye çalışıyordum. Kasabanın yerlilerinden bir adamın yanında, ufak bir kulübeydi meskenim. Adam bana adını söylemedi, ancak iriliği ve azameti o kadar göz alıcıydı ki bu meselede diretmedim. Kolları yaralarla ve kıllarla kaplıydı. Yüzü haşin bakıyordu ve tehditkârdı. Bir canavarın vahşiliği vardı gözlerinde. Yine de bu adamdan hoşlandım. Sözleri dürüst gibi geliyordu kulağa. Dürüst olmaktan korkmayacak kadar çetin bir ruhu vardı. Ona eski mezarla ilgili sorular sordum. Hiçbir yanıtta kaçınmacı bir nitelik okumuyordum.

"Bu cehennemde deşilmemesi gereken korla kaplı gizemler vardır," diyordu. Cehennemden kastı tüm dünya mıydı yoksa sadece bu kasaba mıydı bilmiyorum.

Parmağını arkaik mahzenin bulunduğu konuma çevirdi.

"Orada saklı olan şey henüz keşfedilmemeli. Henüz diyorum... Çünkü ben hala hayattayım ve ömrümü delilik ya da dehşet ile bitirmek hiç makul gelmiyor." Cümleler ağzından bir taşralı gibi çıkmıyordu. Birçok cildi yalayıp yutmuş bilge birini andırıyordu bana.

"Orada neyin saklı olduğunu düşünüyorsun," diye sordum.

Kabaca sarılmış bir sigara çıkarıp gölgenin içinde yaktı. İzmaritin alazı korkunç yüzünü aydınlattı. Biriyle değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi fısıldadı.

"Uzaklarda, milyonlarca fersah ötelerde yaşayan şeyler var. O mahzen... sanıldığı gibi bir mezar değil..."

Geldiklerinde, kendileri için bir mesken inşa ettiler. Karanlık, pis kokulu, vıcık vıcık bir mesken..."

"Sen neden söz ediyorsun?" Diye kestim sözünü.

"Oraya giden insanların niçin delirdiğini sanıyorsun? Görmemeleri gerektiği şeyleri gördükleri için. Bilmemeleri gerektiği şeyleri öğrendikleri için. Niçin yaşadığımızı biliyor musun?" Sözleri jilet gibi keskin ve belirsizdi. Ne cevap vereceğimi bulup çıkaramadım. Ruhumu sarıp sarmaladı bir dehşet. Aklım bulanık düşüncelere dalıp gitti. Korkuyordum... Sebebini bilmediğim bir gölgeden, bir endişeden, bir musibetten çekiniyordum.

"Niçin yaşıyoruz?" Dedim titreyerek.

"Bilmediğimiz için yaşıyoruz. Daha fazlasını bilmediğimiz için. Daha fazlasını bilme cesaretimiz olmadığı ve olmaması gerektiği için yaşıyoruz."

Cevabı doğrudu. İnsanı aşağı çekip cehennem çukurlarında sürükleyen yegâne mefhum, bilinmeyenin kavranışıydı. Adamın söyledikleri içimde uçuşan kıvılcımları daha da harladı. Ruhum coşup patlamak üzereydi. Korku yine sardı zihnimi. Ama bu korku, bitip tükenmez merakımın önünde asla bir engel sayılmazdı.

Kasabalıdan çok farklıydı bu adam. Herkesi gerim gerim geren mahzenin varlığı onu korkutmaktan çok endişelendiriyor gibiydi. Bir şeyin yaklaştığından bahsedip duruyordu. Günü geldiğinde birer birer yeryüzüne sürünerek çıkacaklar, diyordu. O günü görmek nasip olmasın, diye de bağırarak ekliyordu. Ben ise böylesine çetin bir mizaca ve korkunç büyüklükte bir bedene sahip adamın nasıl olur da yeryüzünde herhangi bir şeyden çekinmesi mümkün olur diye iç geçiriyordum. Zihni yine de diğerlerinden üstün. Fakat dışarıdan hiç dikkat çekmiyor. Küçük kulübesinde ocağına odun atmak ve meydanda ara sıra kestane satmak dışında bir iş yaparken görmedim onu. Ancak boş zamanları hep bir şeyleri araştırırken geçiyor. İşte onu kendime benzettiğim yön ise bu. Hiç boş durmuyor. Herhangi birinin kapısını çalıp onu rahatsız ettiğini de görmedim. Bir kamuflaj... Bu onun gizlenme yöntemiymiş. Toplumda dikkat çekmemenin tek yolu, onların arasına karışmak, onlar gibi davranmaktır. O da oyunu kuralına göre oynuyor ve insanlar içinde bir aptal gibi davranıyor. Fakat bildikleri herkesten daha fazla gibi.

Sulusepken tüm meydana sarıp sarmalamış, her köşe uğursuz kara lekelerle dolup taşmıştı. Etrafta duman kokusu vardı ve her yer gri, lanetli bir karla kaplıydı. Pisliğin ve karanlığın içine dalmak için daha uygun bir ortam olamaz diye düşünmüştüm. Yanıma ufak tefek birkaç eşya alıp mahzenin yolunu tuttum. Adam sinsisi sinsisi sırtıyordu arkamda. Ancak hiçbir şey söylemedi. Bu sırtış içime alevli düşünceler ekti. Kalbim ve ruhum kımıl kımıl yılanlarla ve engereklerle dolup taşıtı. Yine de geri adım atmadım. Kasabalı beni düşmanca süzüyordu ancak yolum o uğursuz ağaçlık ve arkaik bölgeye döndüğünde bakışları birden bire endişeye dönüştü. Yine de geri adım atmadım. Yağmur kara karışıyor, şıpır şıpır bakımsız ve pis yola düşüyordu. Kenarlarda koşturup bağırıp çağıran çocuklar yoktu. Gökte güneşin esamesi okunmuyordu. İçimi heyecanla dolu bir gizem perdesi sardı. Nasıl oluyor da bu halk bu lanetli yeri terk etmiyor diye iç geçirdim durdum. Ancak dünyada anlaşılmayan birçok şey vardır. Birden bire menfur bir gerçeği hatırladım...

Nefretin sirayeti... Tıpkı Caliban'a olduğu gibi halkın her bir ferdi birbirine tuhaf bir nefret besliyordu sanki. Sebebini bilmedikleri, adını koyamadıkları bir nefret. Zaten birbirimizi sevmeye nedenlerimiz, genelde birbirimizi yeterince tanımamaktan kaynaklanır. Zira her insan içinde nefreti körükleyen bir iblis taşır...

Fakat unutmamak lazım! Bu iblisi taşıyan tek varlık: insandır.

Mahzenin dibinde taştan oyulmuş, koskoca dillerini dışarı sarkıtmış gargoyllar dikiliyordu. Bunları kim buraya dikti, kim nereden getirdi bilmiyorum. Ancak buraya ait olmadıklarını biliyorum. Her ağacın yosunlu gövdelerinden gıcırtilı sesler işitiliyordu. Kargalar yapraksız dallara uzanmışlardı dizi dizi... Adım

attım, ayaklarım su ve çamurdan buruş buruş olmuştu. Yine de geri dönmedim. Kapısız küçük bir girişı vardı mahzenin. Aşağıya, karanlığa doğru bir merdiven uzanıyordu. Bir şey... Bir uğultu duyuyordum. Uzaklardan, ulu imparatorlukların, dağların, okyanusların, ormanların çok çok berisinden, hatta... Yıldızların bile ötesinden gelen bir uğultu. Karanlığın çağrısıydı bu, bilinmeyenin şehvetli çığlığıydı. İnsanlıkdışı bir kaynaktan geliyordu. Merdivenleri birer birer indim elimdeki meşaleyle. Öyle zifir bir karanlık vardı ki elimi uzatsam tutup yakalayacakmışım gibi hissediyordum. Dakikalarca merdiveni indim, indim, indim. Sonunda bu tükenmek bilmez çukurun dibine vardığımda uğultu hiç kesilmeden, hatta daha da yükselerek kulaklarımda çınlıyordu. Daha da derinlere inme isteğı uyandı içimde, çok daha derinleri vardı bu mağaranın. Üzerime damlayan sıvılar bir ısıruk gibi rahatsız ediciydi. Mağara diyorum, zira vardığım açıklık korkunç büyüklükte bir mağaradan başka bir şey değildi. Devasa dikitler ve sarkıtlardan oluşan mücessem bir meskendi burası. Adam haklıydı, burası hiç de bir mezara benzemiyordu. Ancak doğanın ve zamanın yıpratıcı etkisiyle oluşmuş gibi de değildi. İlerledim, meşalemin ışığı duvara gölgemi yansıtırken etrafı inceliyordum.

Fakat bir tuhaflık vardı... Duvarlarda, arkaik kayaların üzerinde kabartma benzeri şeyler seçiyordum bu iğrenç, vahşi, hiddetli karanlıkta. Mısır hiyerogliflerinden çok daha farklıydı bunlar. Bir şeyler anlatıyor gibiydiler ama tek bir tahmin bile yürütemiyordum, ta ki... O kabartmalardan birine dokunana dek. Zihnimden olağanüstü görüler ve düşler yıldırım gibi geçmeye başladı temasımda. Çığlık atacaktım, attım da. Ama sesim çıktı mı bilmiyorum. Katı karanlığı delip geçmek mümkün görünmüyordu. Devasa görüngüler geçti gözlerimden, kızıl bulutlara dek uzanan kuleler, gökte asılı duran biçimsiz ve canlı yaratıklar, suda sinsice kıvrılarak yüzen ne olduğunu bilmek dahi istemediğim hilkat garibeleri... Delilikti bu! Bu kapalı delikte ne kadar süre kalmıştım? Halüsinojen bir takım gaz ya da başka bir şey mi soluyordum? Tek hissettiğim bu karanlıkta yalnız olmadığımı. Sarkıtlardan düşen her şıp sesi beni sıçratıyordu. Ötelerden, bu iğrenç dikitlerin çok çok gerisinden adım benzeri sesler duyuyordum. Burada bir canlı olma ihtimali var mıydı? Benden başka kalbi atan ve zihni olan bir başka canlı... Hem de bu inkar edilemez karanlıkta? Bu mümkün değildi. Birkaç adım daha attım, ancak üçüncü adımında ayağım kaydı, yere düştüm. Yaratıcıya şükürler olsun ki meşalem bir su birikintisine düşüp sönmemişti ve bir adım ötemde bir uçurum vardı.

Yerin yedi kat altında olduğumu hissederken, aslında bu çukurun da diplerinde, ölçülemez, idrak edilemez çukurlar daha vardı. Üstelik o adım benzeri sesler bu kadim diplerden geliyordu. Ayağa kalkıp aşağıya başımı eğdim. Kalbim savaş davulları gibi tamtam sesleri çıkarıyordu. İnsanları deliliğe ve intihara meyleden şeyin ne olduğunu hiç öğrenemedim. Lakin bu katı karanlık hiçbir zaman delinmemeli diye düşündüm ve arkamı dönüp indiğim merdivenleri aramaya koyuldum. Sesler yükseldi, insanı çıldırtacak arylar geliyordu uçurumun dibinden...

Adımlarımı hızlandırdım, koştum, merdivenleri birer, ikişer, dörder dörder çıktım.

O günden beri tam beş gece geçti. Evinde kaldığım adamla tek kelime bile etmiyordum ancak bana endişeyle bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. İblisler sarmıştı her gecemi. Kâbuslardan ve görüngülerden kurtulamıyordum. O kuleler... gördüğüm biçimsiz, iğrenç yaratıklar... Sanki her biri gerçektir ve hemen dibimdeydi. Hayır! Sadece bir kere o mahzene ya da mağaraya girdim diye böyle saçma düşüncelere dalmak akıl alır iş değil. Benim Caliban'dan ne farkım var? Biçimsiz köle! Yamru yumru yılanlar! Ateş ve kan kusan canavarlar. Bir *iblisin* ağıtı mı tüm bu yazdıklarım... Yoksa ben de diğerleri gibi... Hayır. Hayır.

"Bilmediğimiz için yaşıyoruz." Bu cümle şimdi nasıl da parlak ve apaçık geliyor bana. Bilmemeli ve görmemeliyiz bazı şeyleri. **"İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu."**

Ben içeri girdim ve bıraktım her türlü umudu o gargoylların önünde. *Bugün intihar etmek istiyorum, muhtemelen yarın yaşamak isteyeceğim. İşte bu rezil gündün tiksiniyorum. Ama diyeceksin ki, "kendin için yaşa!"*

İşte anlamadığın şey bu. Ben tam da bu yüzden; yani kendim için, öz varlığım için, var oluş nedenim için yaşamak istemiyorum. Bekle!

Kestane satmaya gitti o iri adam. Ama orada, yağın karın berisinde, meydandaki başsız heykelin dibindeki şey de ne? Beni mi izliyor? Kuyruğu ve pulları mı var? Vıcık vıcık yapışkan pençeleri var sanki. Ama ben... kurtulmak istiyorum. Kurtulmak istiyorum. Kurtulmak istiyorum. Son yaklaşıyor. İşte! Pencereye geldi. **"Günü geldiğinde birer birer yeryüzüne sürünerek çıkacaklar..."**

ONUR SAFLI

The Story Continues

I know no one.

At least I tried to remove my glass ceiling

So that I can achieve self-love.

I'm not the one

With whom you can spend time

When you would like to.

I have everything when I don't have you.

And here I am.

Here I am the boy on whom you dread setting eyes.

I'm fed up, don't mention what you did not give me.

No need to exaggerate, everything's clear.

It's better if "I" close the pages of this short story.

Why waitest thou? Just burn all of them, kill them all.

And give him the ashes.

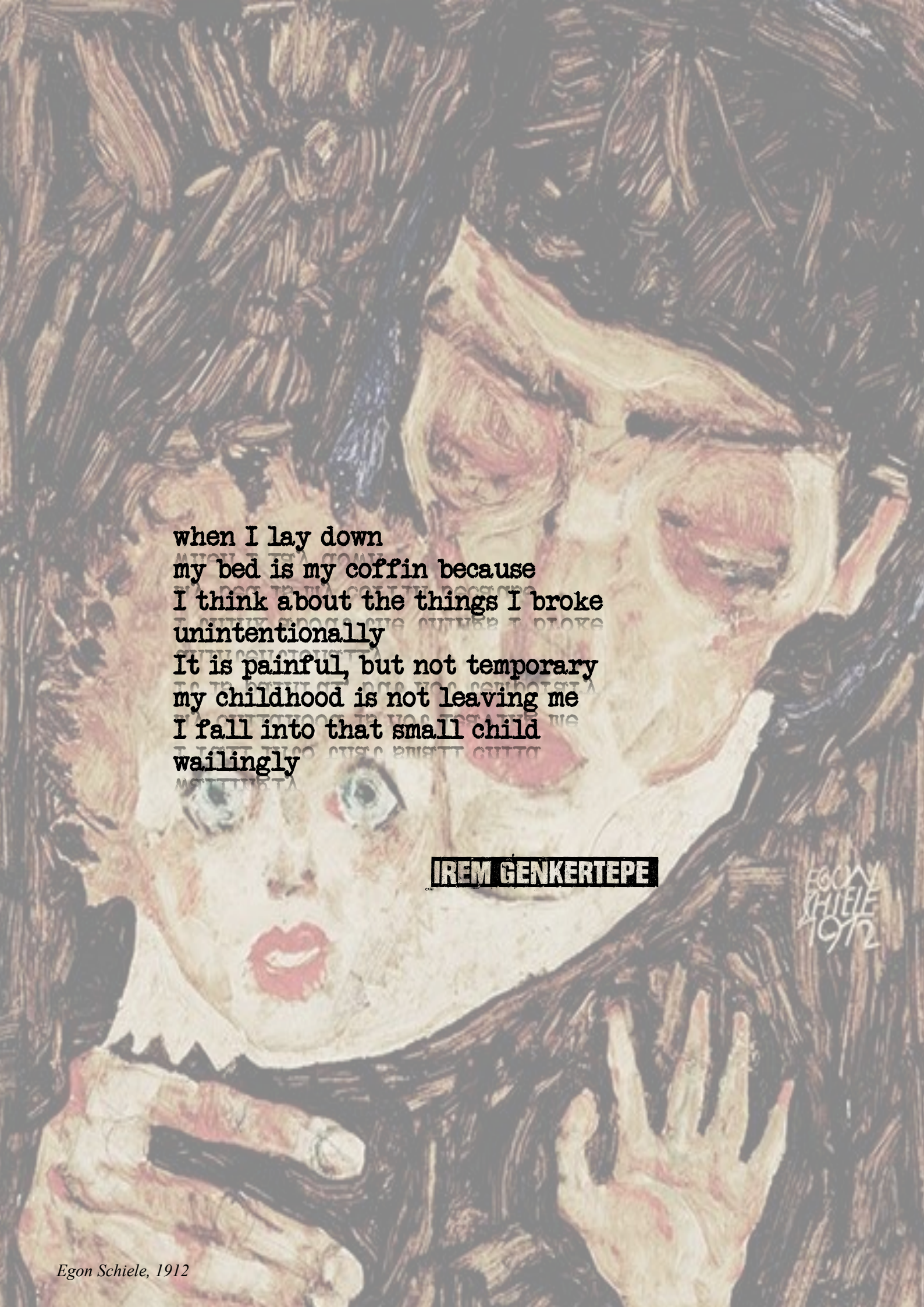
Can't you see he deserves not even your hope?

You know the fragile nature of time,

Ignoring the truth is nothing but a kind of dope.

At least you approve, that is right.

AVNI TURAN

when I lay down
my bed is my coffin because
I think about the things I broke
unintentionally
It is painful, but not temporary
my childhood is not leaving me
I fall into that small child
wailingly

IREM GENKERTPE

aynadaki bozukluğumun simgesi
cevvi bir kan akışı
yenilmişliğin dokusu
kulaklarımı ziyaret ederken

grunge
KLAROS

Klaros Yayın, 2022.
Shopier (Klaros), BKM Kitap, D&R ve Pandora.